

Perfume Genius:
Set My Heart on Fire Immediately
2020, Matador
Gregor Kocijančič / ++++

Od Mika Hadreasa, ki ustvarja pod imenom Perfume Genius, je bilo po štirih izrazito raznovrstnih ploščah mogoče pričakovati, da bo tudi z novo izdajo preobrazil slog. In tako je res storil na svoji najbolj dodelani plošči doslej, na kateri pretanjeno združi oprijemljivejši, intimno kantavtorski slog svojih zgodnjih izdaj in drzne, abstraktnejše prijeme, ki so zaznamovali njegova novejša dela. Rezultat je osupljiv: že pri goli zasnovi novih skladb je dojel, da te potrebujejo velikopotezno obravnavo. Angažiral je nekatere izmed najviše profiliranih session glasbenikov, ki sicer sodelujejo z največjimi imeni v popu, to pa je privedlo do bogatih aranžmajev, ki njegovemu prefinjenemu songwritingu resnično laskajo.

Kaitlyn Aurelia Smith:
The Mosaic of Transformation
2020, Ghostly International
Jaša Bužinel / ++++

Ameriška elektronska skladateljica spada v tradicijo pionirk, ki so bistveno vplivale na razvoj analogne zvočne sinteze, kot so Daphne Oram, Delia Derbyshire, Laurie Spiegel in Suzanne Ciani. Na osmem albumu, zasnovanem okoli gnetljivih zvokov sinta Buchla Music Easel, večplastnih godalnih aranžmajev in lebdečih vokalov, streže z devetimi blagozvočnimi skladbami na meji new age ambienta in sodobne komponirane glasbe, ustvarjajoč penečo zvočno kopel. Arhitektura njene jogijske orkestralne glasbe, brbotajoči, izčiščeni, sijoči zven spomni na lom svetlobe v kristalih ledu. Mozaik pretvorbe je posvetilo skrivnostnemu razmerju med človeškim telesom in električnimi pulzi, ki potujejo po njem.

Future:
High Off Life
2020, Epic
Borka / +++

Future, prvo ime *postguccimanovskega* trapovskega pohoda po najvišjih vrhovih popa, streže z »nemogoče prešteti, katero« ploščo. Čeprav sta Mane in Future sodobnika, kar je sejal prvi, zdaj drugi žanje. In letina je bogata. *High Off Life* je še ena bolj zbirka kot pravi album značilno čvrste produkcije počasnih obratov in neštetih trpkih melodij. Future nikoli ne kriči, ampak prede. Prede bridko, saj življenje na vrhu ni nič lažje kot na dnu, le udobnejše je. Čeprav je trdil drugače, na novem albumu ponovno stavi na popolnoma isto formulo, s katero je v zadnjih petih letih postavil standard radijske uspešnice, nekje vmes pa je zvodenela vsa draž. Projekt, ki ne izstopa v ničemer, a s katerim Future ne pop-ušča – ne zapušča prestola popa.

Člani zasedbe Oholo! ne solirajo: igrajo po svoje, a s stalnim poslušanjem kolegov. Prava antiteza oholosti torej. / Foto: arhiv Zavoda Sploh

Oholo!: Mnogobolje

2020, Zavod Sploh

Poslušal: Borka
Ocena: + + + +

Nekaj je nespregledljivo in nesporno: nekje na obronkih blede resničnosti slovenske glasbene scene živijo domače improvizatorske in prostojazzovske dejavnosti, ki so področje izjemno heterogene in bogate preteklosti, pa tudi živahne sedanjosti. Naštejmo le nekaj nosilnih stebrov tega početja, torej institucij, ki že dolgo – pa še zmeraj – skrbijo za redno dostavo hrupa: klub Gromka, festivala Jazz Cerkno in Jazz festival Ljubljana ter Zavod Sploh. Zadnji je precej dejaven pri uprizarjanju robnih glasbenih praks, od časa do časa pa postreže tudi s kakšnim založniškim zamahom. Najnovejši je delo nekakšne »all-star« zasedbe omenjenega skupka glasbenih praks, ki jo sestavljajo Jure Boršič, Marko Jenič, Andrej Boštjančič Ruda, Jošt Drašler, Tomaž Grom, Vid Drašler in založniško morda najzanimivejši protagonist tega miljeja zadnjih let Andrej Fon. Tehnološka slogovna posebnost je nedvomno raba dveh saksofonov in kontrabasov.

Formacija Oholo! se na odrih pojavlja neredno približno zadnjih pet let. S sedmimi člani jo lahko opišemo kot zasedbo srednjega formata, zasedbo samoorganizacijskega principa, glasbeniške samostojnosti in suverenosti, radikalnega izraza, svobodnega sloga in nujnega raziskovanja. Prav vsa ta izhodišča v spomin prikličejo početje ključnih prostojazzovskih ustrojev vse do institucije chicaških umetniških ansamblov.

Prvenec *Mnogobolje* je zastavljen kot tok, bolje rečeno kot povodenj precej proste forme v primežu dveh bolj strukturiranih posnetkov v uvodu in izteku. Oholo! je ena tistih kooperativ, ki komunalnost, skupni, izrazito kolektivni in kooperativni direndaj gradijo na svobodi osebnega izraza. Vsakemu akterju je zagotovljen prostor udobja in muk improviziranja, skupina pa neprestano, napeto in dinamično brklja med ohlapnim in začrtanim. Kakofonijo drezanja po instrumentariju prekinejo izdelane ritmične strukture in dvoglasni saksofonski sunki, ki se na trenutke poženejo do zagnanih melodičnih tem, pri katerih vzporednice prav tako lahko iščemo vse do ameriškega črnega (spiritualnega in prostega) jazza samosvojcev in neodvisnežev sedemdesetih let.

Mnogobolje je igrišče ohlapnega skladanja, a tudi glasbenih tveganj, ki se odločno, zavestno in nedvoumno niti za hip ne zanaša na posege po trikih kanona »jazzovske virtuoznosti«, vendar ga hkrati krasi prožna performativna omika. Muzicisti ne solirajo: igrajo po svoje, a s stalnim poslušanjem kolegov. Prava antiteza oholosti torej.

»Moglo je i bolje«, toda prvenec kolektiva Oholo! je dejansko mnogo boljši – slogovno zahteven, vendar ne cerebralen, svoboden in hkrati zaokrožen. Referira, a ne idealizira. Je zagotovo eden štrlečih, če govorimo o vrhuncih domačega objazzovskega založništva letos. Pa tudi pet let gor ali dol!